

A bíróság az [...] Ügyvédi Iroda által képviselt [...] kérelmezőnek a dr. Hargita Árpád irodavezető által képviselt **GAZDASÁGI VERSENYHIVATAL** (Budapest) kérelmezett ellen versenyügyében hozott közigazgatási végzés bírósági felülvizsgálata iránt indult nemperes eljárásban meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A bíróság kérelmező kérelmét **elutasítja**.

Kötelezi a bíróság kérelmezőt, hogy az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal illetékes szervének külön felhívására fizessen meg a Magyar Állam javára további 7.500.-(hétezeröttszáz) forint nemperes eljárási illetéket.

Kötelezi a bíróság a kérelmezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezett részére 10.000.-(tízezer) forint perköltséget.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s :

A bíróság a nemperes eljárás adatai alapján a következő tényállást állapította meg:

A Gazdasági Versenyhivatal (GVH) Fogyasztóvédelmi Iroda 2009. május 29-én kelt Vj/46-016/2009. számú végzésével a [...] -vel szemben 4 000 000 Ft eljárási bírságot szabott ki.

A végzés indokolása szerint a [...] a GVH Vj/46-007/2009. számú adatkérésére a megadott 2009. május 25-i határidőn belül nem válaszolt, mely magatartása az eljárás elhúzását eredményezte. A kérelmező jogi képviselője 2009. május 20-án indokolt kérelmet terjesztett elő a teljesítésre rendelkezésre álló határidő meghosszabbítása érdekében, melyet azonban a hatóság nem tartott alaposnak. Utalt arra, hogy a GVH az adatszolgáltatásra kötelezés során a Ket. I.§-ának (2) bekezdésében rögzített eljárási alapelvnek megfelelően járt el. Hangsúlyozta a hatóság, hogy a kért dokumentumok beszerzése nem ütközhet megoldhatatlan nehézségbe, másrésztől ezek más forrásból nem szerezhetőek be. Mindezekre figyelemmel a Tptv. 61.§ (1) bekezdése alapján indokoltnak tartotta a kérelmezővel szemben bírság alkalmazását. Az eljárási bírság kiszabásánál súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a kérelmező kérelmére már egy alkalommal meghosszabbították a határidőt, továbbá arra, hogy ennek ellenére a kérelmező hiányosan válaszolt a Vj/046-001/2009. számú végzés 12., 13. és 14. pontjaira. A bírság számításának alapja a vállalkozás 2006. évi nettó árbevétele -a GVH által ismert 2006. éves beszámoló alapján -, mely 1 095 491 000 Ft volt. A GVH álláspontja szerint jelen esetben a törvényi maximumnak felét el nem érő bírság az eljárási kötelezettség végrehajtására ösztönző lehet. A GVH hatásköre jogalapjaként az Fttv. 10. §-ának (3) és (5) bekezdéseit jelölte meg.

A fenti végzés ellen a kérelmező fellebbezést terjesztett elő, melyet a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa 2009. július 08-án kelt Vj-046-038/2009. számú végzésével elutasított.

A végzés indokolása szerint a Tpv. 61. § (1) bekezdése kétféle, vagyis megfogalmazott tényállás alapján teszi lehetővé az eljárásbírság alkalmazását. A magatartás kimentéséhez önmagában nem elegendő az arra való hivatkozás, hogy magatartása nem célozta az eljárás elhúzását, ha a másik tényállás megvalósul. A másodfokú szerv álláspontja szerint a kft. ügyvezetőjének huzamos külföldi tartózkodása önmagában nem mentesítő körülmény. Az ügyvezető ugyan az egyedüli törvényes képviselője a kft.-nek, de nincs jogi akadálya annak, hogy meghatalmazást adjon bizonyos feladatok ellátására, vagy a társaság alkalmazottját feljogosítsa a társaság képviseletére. Az üzletvezetés tartós akadályozottsága esetén az adott helyzetben általában elvárható magatartás az, hogy az ügyvezető gondoskodik a társaság képviseletéről. Hangsúlyozta, hogy az eljáró ügyvéd végül az ügyvezető hazaérkezése előtt közölte a kért adatokat, ami önmagában is azt bizonyítja, hogy az ügyvezető távolléte nem képezte elháríthatatlan akadályát a versenyfelügyeleti eljárásban kiszabott kötelezettség teljesítésének. Az eljárásbírság mértékével kapcsolatosan a súlyosító körülmény figyelembe vételét a versenytanács is indokoltnak találta, annak mértékének megítélése során figyelemmel volt arra, hogy a [...] olyan lényeges információt nem szolgáltatott, amely mástól nem volt beszerezhető, valamint az adatszolgáltatási kötelezettségét a meghosszabbított határidőn belül is teljes egészében elmulasztotta. A 2009. április 27-én benyújtott adatszolgáltatása hiányos volt, mivel abban a termékismertető és a szórólap, mint tájékoztatói eszköz nem került említésre, a beadványban említett kommunikációs eszközök költségei pedig nem voltak számlákkal alátámasztva. Kiemelte a másodfokú szerv, hogy a hiánypótlásra való felszólítást a jogi képviselő még olyan időpontban vette kézhez, amikor az ügyvezetőt még Magyarországon elérhette (volna). Mindezek alapján a versenytanács úgy ítélte meg, hogy az a körülmény, hogy az eljárás alá vont 2009. június 9-én eleget tett adatszolgáltatási kötelezettségének a bíróság kiszabásakor még nem volt előre látható, és az adatszolgáltatás teljesítése - legalábbis részben - éppen a kiszabott bírság következménye. A kérelmezett úgy ítélte meg, hogy az ügyben kiszabásra kerülő eljárásbírság, amely a törvényi maximum felét sem érte el, összhangban volt a magatartás súlyával, ezért mérséklését nem látta indokoltnak. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a kérelmezett kiemelte, hogy a késedelem tartamához igazodó bírság kiszabására nem volt lehetőség, mivel az eredeti végzés sem késedelmi bírságról szólt. Utalt arra is, hogy az a tény, hogy egy vállalkozás érintett piaci részesedése 1 % körüli, önmagában nem zárja ki azt, hogy olyan magatartást tanúsítson, amely alkalmas a gazdasági verseny érdemi befolyásolására. Nem volt megállapítható továbbá az, hogy a GVH hatáskör hiányában járt volna el.

A másodfokú döntés ellen a kérelmező jogorvoslati kérelmet terjesztett elő, melyben elsődlegesen a Vj.046-038/2009. számú végzés megsemmisítését, másodlagosan annak megváltoztatását kérte és a bíróság összegének 450.200,-Ft-ra történő leszállítását.

Álláspontja szerint a Versenytanács döntése jogsértő, mert az eljáró első- és másodfokú szerv nem rendelkezett hatáskörrel. E körben utalt a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (Fttv.) 10. § (1), (2) és (3) bekezdésére. Tekintettel arra, hogy a kérelmező az élelmiszer-kiegészítő termékek hazai piacának mintegy 1 %-át fedi le, tevékenysége semmiképpen nem alkalmas a gazdasági verseny érdemi befolyásolására, ezért az eljárás lefolytatására a

Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság rendelkezett hatáskörrel. Az 1 % körüli piaci részesedést eleve alkalmatlannak tartotta a gazdasági verseny érdemi befolyásolására, hiszen ez azt is jelenti, hogy a vásárlók mintegy 99 %-át a kérelmező kereskedelmi gyakorlata nem érinti, sőt arról a vásárlóknak tudomása sincs. Másrészt az alkalmazott kereskedelmi gyakorlat - függetlenül annak volumenétől -, valamint a kereskedelmi gyakorlat során megnyilvánuló magatartás nem tartalmaz olyan kirívó elemeket, amely a gazdasági versenyt érdemben érintené. Kérelmezett e körben tett megállapítását semmilyen tényvel nem támasztotta alá és ezzel megsértette a Ket. 22. § (1) bek-ének és 50. § (1) bek-ének előírásait. Másodlagos kereseti kérelem indokául előadta, hogy a kifogásolt adatszolgáltatást a kérelmező 2009. június 9-én teljesítette. A 2009. március 25-ei végzésre vonatkozó adatszolgáltatás is teljes körű volt, mert a kérelmező egyértelműen rögzítette, hogy mely időszakban, milyen reklámot alkalmazott és azt milyen példányszámban és milyen formátumban alkalmazta. A válaszadás azt is tartalmazta, hogy a kérelmező a vizsgált időszakban egyéb reklámot nem használt. Ez tehát nem azt jelenti, hogy az elsőfokú hatóság végzésében hivatkozott 12. pont a-i.) pontig részletezett egyes kérdésekre a kérelmező nem válaszolt volna, hanem a felsorolt reklámokból csak azokat alkalmazta, amelyeket válaszában megjelölt, egyéb módokat viszont nem. Ebből adódik, hogy valójában késelelmi bírságot kellett volna kiszabni a Tpv. 61. § (3) bekezdésének alkalmazásával. A kérelmező nettó árbevétele 1.095.491.000,-Ft volt, ennek 1 napra jutó árbevétele 3.001.345,-Ft és ennek az 1 %-a kerekítve 30.014,-Ft. A 15 napos késelelem miatt összesen 450.200,-Ft bírság szabható ki. Hangsúlyozta, hogy a kérelmező szándéka nem irányult az eljárás elhúzására. A késelelem oka az volt, hogy a jelzett időszakban felperesi képviselő külföldön tartózkodott, s ezt okirat másolatának csatolásával is igazolta. Az adatszolgáltatás nem a képviselő hiánya miatt késelekedett, hanem amiatt, hogy a kért adat vonatkozásában csak az ügyvezető rendelkezett információval. Hangsúlyozottan felhívta a figyelmet arra, hogy megalapozatlan és a valós tényeknek ellentmondó a jogerős végzés 6. pontjában foglalt megállapítás, miszerint ez az eljárás elhúzódsát eredményezte, mert a 15 napos késelelem az eljárás kimenetelét nem befolyásolta. A Gazdasági Versenyhivatal Elnökhelyettese 2009. június 15-én kelt Vj.46-022/2009. számú az elintézési határidőt meghosszabbító végzése sem hivatkozik a 15 napos késelelmes adatszolgáltatásra.

A kérelmezett - a végzésében foglaltak fenntartása mellett - a jogorvoslati kérelem elutasítását indítványozta. Perköltség megtérítésére igényt tartott. A hatásköri kifogással kapcsolatban előadta, hogy nyilvánvaló, hogy egy Kft. reklámjaival nem csak a jelenlegi vásárlóit célozza meg, illetve éri el. Annak a lehetőségét kell mérlegelni, hogy kiket befolyásolhat a megtevesztésre alkalmas reklám. A kérelmező honlapján, a Vitamin Magazinban, termékismertetőkön és tízféle szórólapon tette közzé tájékoztatásait. Mindez megalapozza a kérelmezett hatáskörét. Hangsúlyozta, hogy a 2009. április 27-ei adatszolgáltatás hiányos volt, mely a bírság összegének megállapításánál súlyosbító körülmény volt. Utalt arra, hogy késelelmi bírság nem került kiszabásra az elsőfokú hatóság által, ezért a kérelmezőnek a bírság mértékére vonatkozó számításai megalapozatlanok. A 2009. május 29-ei időpontos követően már nem késelelemről, hanem az adatszolgáltatás elmulasztásáról van szó. Hivatkozott a kérelmezett arra is, hogy nem szolgálhat a kérelmező előnyére az a tény, hogy másfajta magatartásainak felderítése érdekében a versenyfelügyeleti eljárás meghosszabbításra került.

A kérelmező 3. alszám alatt 2009. október 29-én csatolt nyilatkozatában - a korábbiakban előadottak fenntartása és megisméltése mellett - hivatkozott arra, hogy a kérelmezett nem utalt végzésében a hatáskörét megalapozó tényekre. Nem került bizonyításra a kérelmező

kereskedelmi gyakorlatának versenyt érdemben befolyásoló volta sem. Álláspontja szerint e körben a kérelmezett által előadottak csupán a vélekedés szintjét érik el. Kiemelte továbbá, hogy passzív reklámtevékenységet folytat, ugyanis kizárólag az üzletben elérhető felvilágosítás tartalmaz olyan ismeretanyagot, amely a termékre vonatkozik, valamint a honlapon olvasható ilyen ismertetés. Ezen túlmenően kérelmező nem reklámoz, tehát nem alkalmaz óriásplakátokon és médiában történő hirdetéseket és egyéb utcai reklámhordozókat. Téves a kérelmezett érvelése, mert ha gazdasági verseny érdemi befolyásolására alkalmas kereskedelmi gyakorlatot kívánja a kérelmezett bizonyítani, akkor azt kellett volna vizsgálnia, hogy kérelmező marketing tevékenységével elért személyek köre, hogyan viszonyul az összes lobbí él rend-kiegészítők forgalmazásával foglalkozó kereskedő marketing tevékenységével elért személyek köréhez. Ez esetben még az 1 %-nál is kisebb részesedés lenne megállapítható.

A jogorvoslati kérelem nem megalapozott.

A bíróság a kérelmezett végzését a Tptv. 43/H. § (11) bekezdés alapján és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knp.) 3. § alapján vizsgálta felül.

A bíróság elsőként a kérelmező hatásköri kifogásával és az ehhez kapcsolódó tényállás tisztázási kötelezettség elmulasztásával kapcsolatosan előadottakat vizsgálta meg.

A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény 10. § (1) bekezdésének értelmében a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértése miatt - a (2) és a (3) bekezdésben foglalt kivétellel - a fogyasztóvédelmi hatóság jár el. E § (3) bekezdése szerint a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértése miatt a Gazdasági Versenyhivatal jár el, ha a kereskedelmi gyakorlat a gazdasági verseny érdemi befolyásolására alkalmas.

Az Fttv. 11. § (1) bekezdése alapján a 10. § alkalmazásában a gazdasági verseny érdemi érintettségének megállapításánál - a jogsértéssel érintett piac sajátosságainak figyelembevételével - a következő szempontok irányadók:

- a) az alkalmazott kereskedelmi gyakorlat kiterjedtsége, figyelemmel különösen a kommunikáció eszközének jellegére, a jogsértéssel érintett földrajzi terület nagyságára, a jogsértéssel érintett üzletek számára, a jogsértés időtartamára vagy a jogsértéssel érintett áru mennyiségére, vagy
- b) a jogsértésért felelős vállalkozás mérete a nettó árbevétel nagysága alapján.

A fenti § (2) bekezdése szerint a gazdasági verseny érdemi érintettsége minden egyéb körülményre tekintet nélkül fennáll, ha

- a) a kereskedelmi gyakorlat országos műsorszolgáltatást végző műsorszolgáltatón keresztül valósul meg,
- b) a kereskedelmi gyakorlat országos terjesztésű időszakos lap vagy legalább három megyében terjesztett napilap útján valósul meg,
- c) a fogyasztók közvetlen megkeresésének módszerével végzett kereskedelmi gyakorlat legalább három megye fogyasztói felé irányul, vagy
- d) az áru eladásának helyén alkalmazott eladásösztönző kereskedelmi gyakorlat legalább három megyében megszervezésre kerül.

A bíróság megállapította, hogy a kereskedelmi gyakorlat kapcsán alkalmazott kommunikációs eszközök a fogyasztók széles körét érték el, mert a kérelmező tevékenységére, termékeire vonatkozó információk a kérelmező saját internetes honlapján, továbbá a Vitamin Magazinban, - mely időszakos kiadvány 2008. október-novemberben, illetve 2008. decemberben 85-85000 példányszámban jelent meg, levél formájában jutott el a vásárlókhöz-, különböző rendezvényeken keresztül, valamint a kérelmező országszerte fellelhető tizennégy üzletében - köztük négy bevásárló központban található - a fogyasztók számára hozzáférhető volt, valamint ezek útján a fogyasztók nagy számához jutott el. E körben nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a kereskedelmi gyakorlattal érintett földrajzi terület az ország számos, hat megyében elhelyezkedő településen található üzlet vonzáskörzetével azonos, az eljárás alá vont nettó árbevételének nagysága alapján az Fttv. alkalmazása körében jelentős méretű vállalkozásnak minősül, valamint az eljárással érintett és vizsgált magatartás több hónapot ölelt fel.

Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező által alkalmazott kereskedelmi gyakorlat az annak során alkalmazott kommunikáció eszközének jellegére, a feltételezett jogsértéssel érintett földrajzi terület nagyságára, a kereskedelmi gyakorlattal érintett üzletek számára, a kifogásolt tevékenység időtartamára figyelemmel alkalmas volt a gazdasági verseny érdemi befolyásolására. Erre tekintettel a GVH hatásköre az eljárás lefolytatására fennállt.

A Ket. 50. § (1) bekezdése szerint a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le. A (6) bekezdés alapján a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli, és az ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást.

A tényállás tisztázási és bizonyítás felvételi kötelezettség a kérelmezettet Ket. 50.§ (1) bekezdése alapján a jogilag releváns tények tekintetében terhelte. A jogilag releváns tények körét a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályi rendelkezések határolják be. A kérelmezett jelen esetben a tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, a hatáskörét megalapozó tényeket, körülményeket az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárta. A kérelmezett hatásköre szempontjából releváns tényállás a rendelkezésre álló iratokból, adatokból, bizonyítékokból megállapítható volt. A végzésében ennek megfelelően szerepel a döntésének indoka és az alkalmazott jogszabályi rendelkezésekre történő hivatkozás is. A tényállás tisztázási kötelezettség elmulasztásának hiányában a határozat hatályon kívül helyezésének nem volt helye.

A bíróság ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a Tptv. 61. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállását a kérelmezett helyesen állapította-e meg.

Az Fttv. 19. § c) pontja akként rendelkezik, hogy a kereskedelmi gyakorlat tisztességtelenségének megállapítására irányuló eljárásra az e törvényben meghatározott eltérésekkel a Gazdasági Versenyhivatal eljárása tekintetében a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Tptv. 65.§ (2) bekezdése szerint a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács felhívására

az ügyfél köteles közölni az érdemi döntéshez szükséges adatokat, ideértve a személyes adatokat is. Az ügyfél jogsértést beismerő nyilatkozatot nem köteles tenni, azonban az egyéb, rá nézve terhelő bizonyíték rendelkezésre bocsátását nem tagadhatja meg.

A Tptv. 61.§ (1) bekezdése alapján az ügyféllel és az eljárás egyéb résztvevőjével, illetve a tényállás során közreműködésre kötelezett személlyel szemben eljárási bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul vagy azt eredményezi. Tehát azt kellett megvizsgálni, hogy miben állt a kérelmező cselekménye vagy magatartása, és az eljárás elhúzódására vagy a valós tényállás feltárásának megghiúsulására irányult-e, illetve azt eredményezte-e, vagyis fennáll-e a kettő között az okozati összefüggés.

Az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítésére vonatkozó határidő elsőként 2009. április 14.-ig került megállapításra, majd a kérelmező jogi képviselője kérelmére 2009. április 27. napjáig meghosszabbításra került. A hiányos adatszolgáltatásra tekintettel ismét szükséges volt további információk és dokumentumok bekérése a kérelmezőtől, mely teljesítésének határideje 2009. május 25-én járt le. A kérelmező határidő meghosszabbítására irányuló ismételt kérelmét a hatóság 2009. május 22-én kelt Vj/46/ 2009 végzésével elutasította. Felhívta a kérelmező figyelmét, hogy az eredetileg meghatározott teljesítési határidő (2009.05.25.) továbbra is fennáll, ehhez képest a kérelmező kötelezettségének - általa sem vitatottan - 2009. június 09. napján tett eleget. Mindezek alapján megállapítható, hogy a hatóság az ügyféllel együttműködve, annak méltányos érdekeire tekintettel járt el, azonban az eredeti 2009. április 14-ei határidő helyett csupán 2009. június 09. napján teljesülő teljes körű adatszolgáltatás a kérelmező részéről olyan magatartás, mely objektíve az eljárás elhúzódását eredményezte.

Nem tartotta alaposnak a bíróság a kérelmezőnek a mulasztás kimentése körében előadott indokait sem. Az ügyvezető 2009. május 16.-án az ország elhagyásának napján tudomással bírt az eljárás folyamatban létéről, az adatszolgáltatási kötelezettségről valamint arról, hogy az adatszolgáltatás ismételen szükségessé vált (ismételt adatszolgáltatásra kötelező végzés 2009.05.13-án a jogi képviselő részére szabályszerűen kézbesítésre került). Az adatszolgáltatási kötelezettség valamint egy előre tervezett, hosszabb idejű külföldi tartózkodás ismeretében általában elvárható egy gazdasági társaság ügyvezetőjétől, hogy az őt terhelő, ismert kötelezettségek határidőben történő teljesítése érdekében gondoskodik arról, hogy a jogi képviselőjével érintkezni tudjon, annak számára elérhetővé váljon. Abból, hogy a jogi képviselő utóbb az adatszolgáltatási kötelezettségének annak ellenére eleget tett, hogy az ügyvezető még mindig külföldön tartózkodott, egyrészt arra lehet következtetni, hogy ez a kommunikációs csatorna a felek között működött, csak sajnos nem a határidőn belül, másrészt arra, hogy az adatszolgáltatás megoldható volt az ügyvezető személyes jelenlétének hiányában is. Erre tekintettel az ügyvezető külföldi távolléte a kérelmező mulasztásának kimentése okául nem szolgálhat.

Az adatszolgáltatás hiányos volta tekintetében sem osztotta a bíróság a kérelmezői álláspontot. A versenyfelügyeleti eljárás releváns szabályai nem biztosítanak mérlegelési jogot az eljárás alá vont személynek annak megítélésére, hogy az általa szolgáltatott információk elegendőek-e a tényállás tisztázásához, az általa adott válaszok a feltett kérdések tekintetében kimerítő jellegűek-e. Amennyiben a hatóság - bármilyen okból -további információk beszerzését látta szükségesnek, a kérelmező a megadott határidőn

belül a Tpvt. 65.§ (2) bekezdése alapján köteles lett volna a kért adatokat szolgáltatni, ennek azonban a megadott 2009. május 25-ei határidőn belül nem tett eleget.

Rámutat a bíróság arra is, hogy annak ténye, hogy a kérelmező adatszolgáltatási kötelezettségének utólagosan eleget tett, illetve, hogy annak milyen mértékben tett eleget, a mulasztás megítélése szempontjából relevanciával nem rendelkezik, legfeljebb enyhítő körülményként értékelhető a bíróság kiszabásánál.

Következésképpen a bíróság egyet ért a kérelmezett azon álláspontjával, miszerint az ügyfél alapos ok nélkül tagadta meg az adatszolgáltatási kötelezettségének a teljesítését. Ugyanis az általa kért információk nélkülözhetetlenek voltak a tényállás feltárásához és a megalapozott döntéshozatalhoz. Ennek következménye az is, hogy a tényállás tisztázásához szükséges adatok hiányában a Gazdasági Versenyhivatal Elnöke az ügyintézési határidőt meghosszabbította. Tekintettel arra, hogy a kérelmező magatartása egyértelműen az eljárás elhúzódsát eredményezte, a Tpvt. 61.§ (1) bekezdésében alkalmazott szankció jogszerű és indokolt volt. A kérelmező jogorvoslati kérelmével kapcsolatosan megjegyzi a bíróság, hogy a Tpvt. 61. § (1) bekezdése szerint, amennyiben a magatartás következtében megvalósul az eljárás elhúzódsa, kiszabható az eljárási bírság, függetlenül attól, hogy az ügyfél szándéka arra irányult-e ténylegesen.

A kérelmezői előadással szemben a bíróság, késedelmi bírság alkalmazására a Tpvt. 61 .§ (3) bekezdése alapján nem látott lehetőséget.

A Tpvt. 61. § (3) bekezdése szerint a kiszabott eljárási bírság legkisebb összege 50.000 forint, legmagasabb összege vállalkozás esetében az előző üzleti évben elért nettó árbevételének egy százaléka, a vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében 500.000 forint. Eljárási kötelezettség teljesítésére megadott határidő túllépése esetén az eljárási bírság napi összege vállalkozás esetében legfeljebb az előző üzleti évben elért nettó árbevétel egy napra jutó összegének egy százaléka.

A fent hivatkozott jogszabályhely nem késedelmi, hanem eljárási bírság kiszabását teszi lehetővé az adatszolgáltatási kötelezettségét megszegő eljárás alá vonttal szemben. Az eljárási bírság kiszabását önmagában a mulasztással megvalósuló jogsértő magtartás megalapozza. Azzal, hogy a kérelmező határidőn belül nem tett eleget a kötelezettségének nem késedelembe esett, hanem a Tpvt. 65.§ (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét megszegte. A késedelemmel kapcsolatos kérelmező hivatkozás nem értelmezhető a bíróság számára azért sem, mert késedelmi bírság kiszabását sem a Tpvt., sem a Ket. nem teszi lehetővé.

A bíróság mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmezett a vonatkozó jogszabályok előírásait betartva - a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve - mérlegeléssel határozta meg a kiszabott bírság mértékét. A kérelmező rendelkezésre álló 2006. évi árbevételének adatai alapján megállapítható, hogy a kiszabott 4.000.000 forint eljárási bírság nem haladta meg a törvényi maximumot. A kérelmezett döntéshozatala során helyesen értékelte súlyosító körülményként, hogy a lényeges, mástól nem beszerezhető információval kapcsolatos válaszdadás megtagadását, valamint, hogy a határidőn belül még részben sem tett eleget kötelezettségének.

Következésképpen a kérelmezett a jogsértés súlyával, az ügy összes körülményével arányban álló bírságot szabott ki a kérelmezővel szemben, aki jogorvoslati kérelmében

nem jelölt meg olyan új tényt vagy körülményt, mely alapján a kérelmezetti mérlegelés jogszerűtlensége megállapítható lett volna, illetve amelynek figyelembevételét az alperes elmulasztotta volna, ezért nem volt helye a végzés megváltoztatásának és a kiszabott bírság mellőzésének vagy összege mérséklésének.

Összefoglalva a bíróság megállapította, hogy a kérelmezett végzésének jogi indokolása teljes körű volt, és a döntés érdemben helytálló volt.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pont alapján a 43. § (7) bekezdés szerinti 7.500 forint jogorvoslati eljárási illetéket a Knp. 4. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a kérelmező viseli.

A kérelmező kérelme nem vezetett eredményre, ezért a kérelmező a kérelmezett eljárással felmerült költségei megtérítésére a végzések elleni bírósági jogorvoslatról szóló 2005. évi XVII. törvény 4. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján köteles. A perköltség összegének megállapításánál a bíróság figyelemmel volt a képviselő által kifejtett munka színvonalára, annak időigényességére, az ügy bonyolultságára és arra, hogy az eljárás sajátosságából fakadóan az ügyben tárgyalás tartására nem került sor.

A végzés ellen a jogorvoslatot a Knp. 3. § (3) bekezdése kizárja.

Budapest, 2009. november 20.

Dr. Kopinja Mária sk.
bíró